

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΜΙΣΚΑΤΟΝΙΚ, φυλλάδα του Δρ. Ντουντούκα Ψιθυρόπουλου

ΤΑ ΜΕΤΑΕΟΡΤΙΑ

Αγαπητέ αναγνώστη,

Άλλη μία ακαδημαϊκή χρονιά ξεκινά, όμως καθόλου δεν φαίνεται να μοιάζει με τις προηγούμενες. Σαν όλες τις άλλες χρονιές οι φοιτητές, ετοιμάζουν τις σχολικές τους σάκες και τη γραφική τους ύλη, όμως αλίμονο, η χαρά του νέου ξεκινήματος και το φως της ελπίδας λείπει από τα πρόσωπα τους. Τι έκλεψε το φθινοπωρινό τους ενθουσιασμό; Αυτή την αδημονία που συνοδεύει κάθε προκομμένο και φιλομαθή σπουδαστή τις πρώτες βροχερές μερες;

Τσως να είναι η ξαφνική αποχώρηση πλήθος φίλων και γνωστών από τις φοιτητικές αίθουσες. Φήμες λένε ότι οι προσπάθειες της βασιλικής οικογένειας να σκορπίσουν τους σπουδαστές σε ιδιωτικά πανεπιστήμια του εξωτερικού, με βασιλικές υποτροφίες, έπιασαν τοπο. Τσως να κόστισε και η απουσία ορισμένων υποτρόφων, που αποχώρησαν σιωπηλά, τόσο γρηγορά όσο εμφανίστηκαν, αρνούμενοι -άκουσον άκουσον- υποτροφίες που άλλοι θα σκότωναν για να αποκτήσουν. Κάτι τους τρώαξε; Αποδείχθηκαν μικρότεροι των απαιτήσεων; Ποτέ δεν θα μάθουμε.

Ισως όμως να είναι και κάτι άλλο που βαραίνει το στήθος τους... Όπως για παράδειγμα η απογοήτευση από την παταγώδη αποτυχία της ερευνητικής αποστολής, που τόσα χρήματα κόστισε στο ευγενικό μας Πανεπιστήμιο. Ήταν άραγε οι υπότροφοι μας ανεπαρκείς ή μήπως ο αξιοσέβαστος δρ. Αρμιτάζ δεν υπολόγισε σωστά τους κινδύνους, αναλογικά με τα οφέλη του εγχειρήματος;

Ως τότε θα κλείνουμε τα μάτια, αγαπητέ αναγνώστη, σε αυτό που πλέον ξέρουν όλοι πίσω από τις κλειστές πόρτες; Ότι δηλαδή μαζί με την απόκτηση της γνώσης, το ίδρυμα μας προωθεί και άλλου είδους έρευνες, πολύ διαφορετικού χαρακτήρα;

Σε πιο ανάλαφρη νότα, αν νομίζατε πως η ακαδημαϊκή κοινότητα του Μισκατόνικ της Αμερικής και της Ασίας διαθέτουν το μονοπάτι της ίντριγκας, επιτρέψτε μου να σας δια φωτίσω. Οι υπότροφοί μας, με τόλμη -ή μήπως με αφέλεια;- έκαναν το αδιανόητο: ταξίδεψαν ως τις παγωμένες εκτάσεις της Ανταρκτικής, όμως όχι πριν δοκιμάσουν τον κοσμοπολίτικο τρόπο ζωής

ενός γνήσιου ναυτικού. Φήμες λένε ότι οι αξιότιμοι άντρες της Λέσχης Υποτρόφων, ανεξαρτήτου ηλικίας και τομέα σπουδών, χάθηκαν όχι σε χάρτες και ναυτικά αρχεία, αλλά στα σπίτια της... ευθυμίας. Κάποιοι τύλιξαν τα αθώα μάτια τους σε πέπλα ηδονής και άλλοι σε καπνούς... παρακμής. Και ενώ πολλοί που θα περιμέναμε, δεν στάθηκαν υποδείγματα οικογενειακής αφοσίωσης, η αγαπητή ταμίας της Λέσχης των πολύπαθων υποτρόφων, αποτελεί το πλέον σπουδαιότερο πρότυπο της σύγχρονης γυναίκας.

Όχι μόνο εμφύσησε στην κάθε νεαρή κορασίδα την ελπίδα ότι μπορεί και εκείνη να αποκτήσει την τέλεια συζυγική εστία -καθώς όσοι στάθηκαν μάρτυρες της έγγαμης σχέσης της με τον πάτερ Λάμπρο Παπαδογιάννη, πραγματικά συγκινήθηκαν-, όχι μόνο εμπλούτισε την οικογένειά της δίνοντας ζωή σε ένα αξιαγάπητο βρεφος που χάρει άκρας υγείας, αλλά ταυτόχρονα στάθηκε και παράδειγμα προς μίμηση για κάθε υπότροφο -καθώς και το υπευθυνότερο μέλος του Πενταμελούς Συμβουλίου τους-, φροντίζοντας αυτό που κάθε φοιτητής θα έπρεπε να είχε ως προτεραιότητα μετά τα ακαδημαϊκά του καθήκοντα: Την εύρεση νέων πόρων για το Πανεπιστήμιο μας. Την ίδια στιγμή μάλιστα που άλλοι φοιτητές δείχνουν μεγάλη ανευθυνότητα με το να δανείζονται βιβλία στη βιβλιοθήκη που αργούν να επιστρέψουν ή να ξημεροβραδιάζονται στα ερευνητικά μας κέντρα υπερβαίνοντας τις ώρες εργαστηρίου. Η προκοπή εκτιμάται, αλλά υπάρχουν και ώρες στο 24ώρο, πέρα των νυχτερινών... Ευχόμαστε να μην υπάρχουν ζημιές και σίγουρα να μην λείπουν πράγματα που δεν θα έπρεπε. Οι καταγραφές θα ξεκινήσουν σιγά σιγά, πλέον που θα έχει επιστρέψει πλήρως το προσωπικό...

Σε άλλα νέα η δεσποινίς Γεωργούλη φαίνεται να απέκτησε παρέα στα οδοστρώματα, καθώς μία νέα εντυπωσιακή κούρσα βρίσκεται παρκαρισμένη προσεκτικά στην είσοδο του Πανεπιστημίου, πλησίον του χώρο στάθμευσης των αμαξών και των αλόγων. Μία γυαλιστερή μαύρη Ρολς Ρόις.

Πίσω στα σπουδαιότερα... Αν νομίζεις, αγαπητέ αναγνώστη, ότι θα έρθει η στιγμή

που θα μάθεις τι διαδραματίστηκε στα αληθινά σκοτάδια που περίμεναν τους υποτρόφους κάτω από το λευκό πέπλο της Ανταρκτικής, να είσαι βέβαιος ότι θα περιμένεις πολύ καιρό. Παρόλο που τις βδομάδες που πέρασαν, οι ταξιδιώτες φαίνεται να συνήλθαν πλήρως από την περιπέτειά τους, ελάχιστοι είναι εκείνοι που έχουν δείξει προθυμία να μοιραστούν τα όσα έζησαν.

Ένα μόνο πράγμα είναι απολύτως σίγουρο. Εκεί, όπου ο ήλιος παγώνει, το πνεύμα του ανθρώπου λυγίζει. Και αυτό δεν το λέω εγώ, αλλά το αποδεικνύουν οι ίδιοι οι σπουδαστές. Αφήνοντας ασχολίαστο πως οι πρωτοετείς υπότροφοι εφοδίασαν τη σχολή μας με ένα σεβαστό αριθμό αλλοδαπών σκύλων, δεν μπορούμε να μην σχολιάσουμε ότι ο σκύλος του κ. Eldergard φαίνεται να έχει υποφέρει πολύ στα χέρια του, προκαλώντας τα φιλοζωικά αισθήματα εντός του ιδρύματός μας. Έχετε προσέξει και εσείς πως έχει χάσει το χρώμα του τελευταία; Τα καλοκαίρια εμείς οι Έλληνες τείνουμε να παίρνουμε χρώμα και όχι να το χάνουμε, αλλά ίσως αυτό να μην είναι ευρέως γνωστό στους βορειότερους φίλους μας. Φυσικά δεν μπορεί να ειπωθεί το ίδιο και για τον Γερμανό Πρόεδρο της Λέσχης, ο οποίος ξεκούρατος από τα άγχη της αποστολής, φαίνεται ότι είχε όλο το χρόνο στα χέρια του να απολαύσει το ελληνικό καλοκαίρι στις ακρογιαλιές την ώρα που οι συναδελφοί του, πάσχιζαν για το Πανεπιστήμιο του Μισκατόνικ.

Μιλώντας για κατοικίδια, ιδέες φαίνεται να μπήκαν και σε κάποιους τριτοετείς φοιτητές που αποφάσισαν να φέρουν στους κοιτώνες και δικά τους ζώα με κυριότερα καρδερίνες, καναρίνια και γάτες, καθιστώντας το άλλωτε ευσπόλυτο Μισκατόνικ, ζωολογικό κήπο ανώτερο του Ζαππείου. Να θυμήσουμε σε αυτούς ότι οι σκύλοι, περα απο τον καλύτερο φίλο του ανθρώπου, αποτελούν και φυλακες ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι. Φύλακες που ίσως ήρθαν μάλλον έγκαιρα, τη στιγμή που τους χρειαζόμαστε χωρίς καν να το γνωρίζουμε. Τα υπόλοιπα ζώα θα πρέπει να οριοθετηθούν, αν όχι να επιστρέψουν εκεί από όπου μας ήρθαν... Όσο για τους υποτρόφους... Να προσέχετε που βγάζετε βόλτα τα σκυλιά σας, η κόκκινη τριανταφυλλιά της μπροστινής αυλής του πάρκου μας φαίνεται να αγκομαχά κάτω από το βάρος των «απελευθερώσεων» των νέων σας φίλων...

Εύχομαι γρήγορα τα μαθήματα και οι δραστηριότητες να επαναφέρουν τη ζωή στο ίδρυμα και κυρίως στους υπότροφους, που φαίνεται να το έχουν τη μεγαλύτερη ανάγκη. Τι ακριβώς είδαν εκεί κάτω οι φοιτητές που τόσο τους στοίχισε σε

ευθυμία και ανεμελιά; Η πένα μου όσο και αν το επιθυμεί δεν μπορεί ακόμα να αποτυπώσει όλα όσα τα χείλη τους τρέμουν να πουν. Μα να είστε σίγουροι: Αν ποτέ έρθει η ώρα τα γεγονότα αυτά να ακουστούν, θα είστε οι πρώτοι που θα τα μάθετε.

Με την πιο θερμή μου αφοσίωση,

Ντουντούκας Ψιθυρόπουλος